

Teismo praktikos rinkinys

TEISINGUMO TEISMO (penktoji kolegija) SPRENDIMAS

2022 m. lapkričio 17 d.*

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – SESV 34 ir 36 straipsniai – Laisvas prekių judėjimas – Intelektinė nuosavybė – Europos Sąjungos prekių ženklas – Reglamentas (ES) 2017/1001 – 15 straipsnis – Prekių ženklo suteikiamų teisių pasibaigimas – Pateikimas Europos ekonominės erdvės (EEE) rinkai – Prekių ženklo savininko sutikimas – Vieta, kurioje prekė pirmą kartą rinkai buvo pateikta prekių ženklo savininko arba su jo sutikimu – Įrodymai – Direktyva 2004/48/EB – Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 47 straipsnis – Veiksminga teisminė gynyba – Teismų sprendimų rezoliucinė dalis, kurioje nenurodomos atitinkamos prekės – Įvykdymo sunkumai – Ribotos teisių gynimo priemonės kreiptis į kompetenciją spręsti vykdymo klausimus turintį teismą – Teisingas bylos nagrinėjimas – Teisės į gynybą – Procesinio lygiateisiškumo principas“

Byloje C-175/21

dėl *Sąd Okręgowy w Warszawie* (Varšuvos apygardos teismas, Lenkija) 2021 m. vasario 3 d. nutartimi, kurią Teisingumo Teismas gavo 2021 m. kovo 17 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Harman International Industries, Inc.

prieš

AB S.A.

TEISINGUMO TEISMAS (penktoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas E. Regan, teisėjai D. Gratsias, M. Ilešič (pranešėjas), I. Jarukaitis ir Z. Csehi,

generalinis advokatas G. Pitruzzella,

kancleris A. Calot Escobar,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

– *Harman International Industries Inc.*, atstovaujamos *adwokaci* D. Piróg ir J. Słupski,

* Proceso kalba: lenkų.

- AB S.A., atstovaujamos *radcowie prawni* K. Kucharski ir K. Sum,
  - Lenkijos vyriausybės, atstovaujamos B. Majczyna,
  - Europos Komisijos, atstovaujamos É. Gippini Fournier, S. L. Kalėdos ir B. Sasinowska,
- susipažinęs su 2022 m. birželio 16 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,
priima šį

Sprendimą

- 1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl SESV 36 straipsnio antro sakinio, siejamo su 2017 m. birželio 14 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) 2017/1001 dėl Europos Sąjungos prekių ženklo (OL L 154, 2017, p. 1) 15 straipsnio 1 dalimi ir ESS 19 straipsnio 1 dalies antra pastraipa, išaiškinimo.
- 2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant Jungtinėse Amerikos Valstijose įsteigtos *Harman International Industries Inc.* (toliau – *Harman*) ir Lenkijoje įsteigtos AB S.A. ginčą dėl teisių į kelis Europos Sąjungos prekių ženklus pažeidimo.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

Reglamentas 2017/1001

- 3 Reglamento Nr. 2017/1001 9 straipsnyje „Europos Sąjungos prekių ženklų suteikiamos teisės“ nurodyta:
  - „1. ES prekių ženklo registracija suteikia savininkui išimtinę teisę į tą ženklą.
  - 2. Nedarant poveikio savininkų teisėms, įgytomis iki ES prekių ženklo paraiškos padavimo dienos arba prioriteto datos, to ES prekių ženklo savininkas turi teisę uždrausti visoms trečiosioms šalims, neturinčioms jo sutikimo, vykdant komercinę veiklą naudoti bet koki žymenį prekėms ar paslaugoms žymėti, jeigu:
    - a) žymuo yra tapatus ES prekių ženklui ir juo žymimos prekės arba paslaugos yra tapačios tom prekėms arba paslaugoms, kurioms ES prekių ženklas yra įregistruotas;
    - b) žymuo yra tapatus ES prekių ženklui arba į jį panašus ir juo žymimos prekės ar paslaugos yra tapačios prekėms ar paslaugoms, kurioms įregistruotas ES prekių ženklas, arba į jas panašios, jei yra tikimybė suklaidinti visuomenę; tikimybė suklaidinti apima tikimybę susieti žymenį su prekių ženklu;

c) žymuo yra tapatus ES prekių ženklui arba į jį panašus, nepriklausomai nuo to, ar juo žymimos prekės arba paslaugos yra tapačios prekėms ar paslaugoms, kurioms įregistruotas ES prekių ženklas, yra į jas panašios ar nepanašios, jeigu pastarasis turi reputaciją Sąjungoje ir jeigu be tinkamos priežasties naudojant tą žymenį nesąžiningai pasinaudojama ES prekių ženklo skiriamuoju požymiu ar reputacija arba kenkiama jo skiriamajam požymiui ar reputacijai.

3. Vadovaujantis 2 dalimi visų pirma galima uždrausti:

<...>

b) siūlyti žymeniu pažymėtas prekes, pateikti jas į rinką arba šiais tikslais jas sandėliuoti, taip pat siūlyti ar teikti juo pažymėtas paslaugas;

c) importuoti arba eksportuoti žymeniu pažymėtas prekes;

<...>“

4 Šio reglamento 15 straipsnio „Europos Sąjungos prekių ženklo suteikiamų teisių pasibaigimas“ 1 dalyje numatyta:

„ES prekių ženklas nesuteikia jo savininkui teisės uždrausti jį naudoti prekėms, kurios pažymėtos tuo prekių ženklu paties savininko arba su jo sutikimu buvo išleistos į Europos ekonominės erdvės rinką.“

5 Minėto reglamento 129 straipsnyje „Taikoma teisė“ nustatyta:

„1. ES prekių ženklų teismai taiko šio reglamento nuostatas.

2. Visiems su prekių ženklu susijusiems klausimams, kurių nereglamentuoja šis reglamentas, susijęs ES prekių ženklų teismas taiko taikytiną nacionalinę teisę.

3. Jeigu šiame reglamente nenurodyta kitaip, ES prekių ženklų teismas taiko tokias procesines teisės normas, kurios teismo buvimo vietos valstybėje narėje taikomos tokio pat pobūdžio byloms dėl nacionalinio prekių ženklo.“

Direktyva 2004/48/EB

6 2004 m. balandžio 29 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2004/48/EB dėl intelektinės nuosavybės teisių gynimo (OL L 157, 2004, p. 45; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 2 t., p. 32) 1 straipsnyje „Objektas“ nurodyta:

„Ši direktyva nustato priemones, procedūras ir gynybos būdus užtikrinti intelektinės nuosavybės teisių gynimą. Šioje direktyvoje terminas „intelektinės nuosavybės teisės“ apima pramoninės nuosavybės teises.“

7 Šios direktyvos 2 straipsnio „Taikymo sritis“ 1 dalyje numatyta:

„Nepažeidžiant priemonių, kurios yra ar gali būti numatytos Bendrijos ar nacionalinės teisės aktuose, jei tokios priemonės yra palankesnės teisių turėtojams, šioje direktyvoje numatytos priemonės, procedūros ir gynybos būdai yra taikomi 3 straipsnio nustatyta tvarka visiems intelektinės nuosavybės

teisių pažeidimams, numatytiems Bendrijos ir (arba) atitinkamos valstybės narės nacionaliniuose teisės aktuose.“

- 8 Minėtos direktyvos II skyriaus „Priemonės, procedūros ir gynybos būdai“, be kita ko, yra 3 straipsnis „Bendrasis išipareigojimas“, jo 2 dalyje nustatyta:

„Tos priemonės, procedūros ir gynybos būdai taip pat turi būti veiksmingi, proporcingi ir atgrasantys; jie turi būti taikomi tokiu būdu, kad nebūtų sukuriama kliūtys teisėtai prekybai ir numatytą apsaugos priemonės nuo piktnaudžiavimo jomis.“

Lenkijos nacionalinė teisė

- 9 Pagrindinei bylai taikytinos redakcijos 1964 m. lapkričio 17 d. *Ustawa – Kodeks postępowania cywilnego* (Civilinio proceso kodekso įstatymas) (toliau – Civilinio proceso kodeksas) 325 straipsnyje nustatyta:

„Sprendimo rezoliucinėje dalyje turi būti nurodytas teismo pavadinimas, teisėjų, teismo sekretoriaus ir prokuroro, jeigu jis įstojo į bylą, pavardės, teismo posėdžio ir sprendimo paskelbimo data ir vieta, šalių vardai ir pavardės, bylos dalykas ir teismo sprendimas dėl šalių reikalavimų.“

- 10 Pagal Civilinio proceso kodekso 758 straipsnį *sądy rejonowe* (apylinkės teismai) ir prie šių teismų dirbantys antstoliai yra kompetentingi spręsti priverstinio vykdymo klausimus.

- 11 Šio kodekso 767 straipsnyje nustatyta:

„1. Jeigu įstatyme nenumatyta kitaip, antstolio veiksmus galima apskusti *sąd rejonowy* [(apylinkės teismas)]. Taip pat galima paduoti skundą dėl antstolio neveikimo, kai antstolis nepateikia dokumento. Skundą nagrinėja teismas, turintis jurisdikciją pagal antstolio biuro vietą.

2. Skundą gali paduoti bylos šalis arba kitas asmuo, kurio teisės buvo pažeistos arba kurių teisėms kilo grėsmė dėl antstolio veiksmų ar neveikimo.

<...>“

- 12 Minėto kodekso 840 straipsnio 1 dalyje numatyta:

„Skolininkas gali kreiptis į teismą su prašymu panaikinti visą vykdomąjį dokumentą ar jo dalį arba apriboti jo vykdymą:

1) kai jis ginčija aplinkybes, dėl kurių buvo padarytas vykdomasis įrašas, ypač kai jis ginčija vykdytinu dokumentu (išskyrus teismo sprendimu) nustatytos pareigos buvimą arba prievolės perdavimą, nepaisant to, kad yra oficialus tą patvirtinantis dokumentas;

2) po to, kai buvo išduotas paprastas vykdomasis dokumentas, įvyko veika, dėl kurios prievolė išnyksta arba nebegali būti vykdoma; jei dokumentas yra teismo sprendimas, skolininkas taip pat gali savo skundą grįsti faktinėmis aplinkybėmis, atsiradusiomis pasibaigus teisminiams ginčams, prievolės įvykdymo pagrindu, jeigu šiuo pagrindu remtis nagrinėjamu atveju buvo neleistina *ex lege*, ir kompensacijos pagrindu. <...>“

13 To paties kodekso 843 straipsnio 3 dalyje numatyta:

„Skunde pareiškėjas turi nurodyti visus reikalavimus, kurie gali būti pareikšti šioje proceso stadijoje, nes priešingu atveju jis praras teisę juos pareikšti tolesniame procese.“

14 Civilinio proceso kodekso 1050 straipsnyje nustatyta:

„1. Kai skolininkas privalo atlikti tam tikrą veiksmą, kurio negali atlikti kitas asmuo ir kurio atlikimas priklauso tik nuo jo valios, teismas, kurio jurisdikcijoje turi būti atliktas tas veiksmas, kreditoriaus prašymu ir išklauses šalis, nustato skolininkui terminą veiksmui atlikti, o jeigu jis neatlieka jo per nustatytą terminą, skiria jam baudą.

<...>

3. Jeigu skolininkui suteiktas terminas veiksmui atlikti baigėsi, o skolininkas jo neatliko, teismas kreditoriaus prašymu skiria skolininkui baudą ir kartu nustato naują terminą veiksmui atlikti, kurio nesilaikant gali būti skiriama didesnė bauda.“

15 Šio kodekso 1051 straipsnio 1 dalyje numatyta:

„Jeigu skolininkas yra įpareigotas neatlikti kreditoriaus veiksmų ar jiems netrukdyti, teismas, kurio jurisdikcijoje skolininkas neįvykdė savo įsipareigojimo, išklauses šalis ir nustatęs, kad skolininkas neįvykdė savo įsipareigojimo, kreditoriaus prašymu įpareigoja jį sumokėti baudą. Teismas taip pat elgiasi ir tuo atveju, kai kreditorius pateikia naują prašymą.“

Pagrindinė byla ir prejudicinis klausimas

16 *Harman* gamina garso įrangą, be kita ko, garsiakalbius, ausines ir garso sistemas. Ji sudarė su vienu platintoju sutartį dėl savo prekių, pažymėtų Europos Sąjungos prekių ženklais JBL ir *Harman*, kurių savininkė ji yra, prekybos Lenkijos teritorijoje.

17 AB platina Lenkijos rinkoje *Harman* prekes, įsigytas iš kito tiekėjo, o ne iš *Harman* įgalioto platintojo šioje rinkoje.

18 *Harman* kreipėsi į *Sąd Okręgowy w Warszawie* (Varšuvos apygardos teismas, Lenkija), t. y. prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusį teismą, prašydama, kad AB būtų uždrausta pažeisti jos turimas teises į šiuos prekių ženklus, uždraudžiant jai apskritai išleisti į rinką ar pateikti rinkai, importuoti, siūlyti, reklamuoti ir sandėliuoti minėtus garsiakalbius ir ausines bei jų pakuotes, pažymėtas minėtais prekių ženklais, t. y. prekes, kurios anksčiau Europos ekonominės erdvės (EEE) rinkai nebuvo pateiktos *Harman* ar su jos sutikimu. Be to, *Harman* reikalavo, kad teismas nurodytų AB pašalinti iš rinkos arba sunaikinti tokias prekes ir jų pakuotes.

19 Gindamasi AB rėmėsi prekių ženklų suteikiamų teisių pasibaigimo principu ir iš esmės nurodė, jog turi iš savo tiekėjo gautą patikinimą, kad nagrinėjamų prekių importas į Lenkijos rinką nepažeidžia teisių į *Harman* prekių ženklus, nes šios prekės EEE rinkai buvo pateiktos pačios *Harman* arba su jos sutikimu.

- 20 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pažymi, kad *Harman* naudojamų prekių ženklinimo sistemų ne visada pakanka, kad būtų galima nustatyti, kokiai rinkai skirta kiekviena jos prekė. Siekiant tiksliai nustatyti, ar konkreti prekė buvo skirta EEE rinkai, reikėtų pasinaudoti *Harman* priklausančia duomenų baze.
- 21 Minėto teismo teigimu, AB teoriškai gali kreiptis į savo tiekėją, kad gautų informacijos apie ankstesniame platinimo grandinės etape dalyvavusių ūkio subjektų tapatybę. Vis dėlto, kadangi tiekėjai paprastai nėra pasirengę atskleisti savo tiekimo šaltinių, kad neprarastų pirkėjų, mažai tikėtina, kad AB gautų tokią informaciją.
- 22 Vis dėlto Lenkijos teismai savo sprendimų, kuriais patenkinamas ieškinys dėl teisių į Europos Sąjungos prekių ženklą pažeidimo, rezoliucinėje dalyje paprastai daro nuorodą į „ieškovo prekių ženklais pažymėtas prekes, kurios anksčiau į EEE rinką nebuvo išleistos paties ieškovo (prekių ženklo savininko) ar jo sutikimu“. Ši formuluotė neleidžia vykdymo procese identifikuoti prekių, dėl kurių taikomas šis procesas, palyginti su prekėmis, kurioms taikoma su prekių ženklo suteikiamų teisių pasibaigimu susijusi išimtis. Taigi tokių sprendimų rezoliucinės dalys iš tikrųjų nesiskiria nuo bendros pareigos, kylančios jau iš įstatymo nuostatų.
- 23 Dėl tokios teismo praktikos atsakovas, kuriam pareikštas ieškinys dėl teisių pažeidimo, negalėtų savanoriškai įvykdyti sprendimo, kuriuo konstatuojamas pažeidimas, ir kiltų rizika, kad jam gali būti skirta sankcija pagal Civilinio proceso kodekso 1050 ir 1051 straipsnius. Be to, dėl tokios praktikos daugeliu atvejų būtų konfiskuojamos visos prekės, įskaitant tas, kurios į apyvartą pateko nepadarius jokio išimtinės teisės į prekių ženklą pažeidimo.
- 24 Taip pat, kaip matyti, be kita ko, iš Civilinio proceso kodekso 767, 840 ir 843 straipsnių, laikinųjų apsaugos priemonių taikymo procedūroje ir priverstinio vykdymo procese atsakovas, kuriam pareikštas ieškinys dėl teisių pažeidimo, susiduria su daugybe teisinių kliūčių tam, kad galėtų sėkmingai užginčyti paskirtas priemones ir turėtų tik ribotas procesines garantijas.
- 25 Pirma, pagal šio kodekso 767 straipsnį antstolio veiksmų apskundimas galimas tik tuo atveju, jei antstolis nesilaikė procesinių normų, reglamentuojančių priverstinio vykdymo procesą. Taigi toks skundas neleistų nustatyti, ar prekių ženklu pažymėta prekė EEE buvo pateikta šio prekių ženklo savininko arba su jo sutikimu.
- 26 Antra, byloje dėl teisių pažeidimo atsakovas neturi teisės pagal Civilinio proceso kodekso 840 straipsnį pateikti prieštaravimo, nes tokio pobūdžio prieštaravimas negali padėti patikslinti teismo sprendimo, kuris yra vykdomasis dokumentas, turinio.
- 27 Trečia, remiantis Lenkijos doktrinoje vyraujančia nuomone, priverstinio vykdymo srityje kompetentingas teismas gali išklausti šalis, tačiau pagal Civilinio proceso kodekso 1051 straipsnį negali rinkti įrodymų, kad nustatytų, ar atsakovas, kuriam pareikštas ieškinys dėl teisių pažeidimo, veikė nepažeisdamas vykdomojo dokumento turinio.
- 28 Ketvirta, pagal Civilinio proceso kodekso 843 straipsnio 3 dalį skolininkas, paduodamas skundą vykdymo procese, turi nurodyti visus prieštaravimus, kuriuos jis gali pareikšti, nes priešingu atveju jis praranda teisę juos pareikšti tolesniame procese.
- 29 Taigi, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismo nuomone, dėl tokios teismų praktikos, susijusios su sprendimų, kuriais konstatuojamas pažeidimas, rezoliucinės dalies formuluote, kyla pavojus, kad bus apribota laisvo prekių judėjimo teisminė apsauga.

- 30 Šiomis aplinkybėmis *Sąd Okręgowy w Warszawie* (Varšuvos apygardos teismas, Lenkija) nutarė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

„Ar SESV 36 straipsnio antras sakinys, siejamas su Reglamento [2017/1001] 15 straipsnio 1 dalimi ir [ESS] 19 straipsnio 1 dalies [antru sakiniu], turi būti aiškinamas taip, kad pagal jį draudžiama valstybių narių nacionalinių teismų praktika, pagal kurią teismai:

- tenkindami prekių ženklo savininko reikalavimus uždrausti įvežti, pateikti rinkai, siūlyti, importuoti, reklamuoti Europos Sąjungos prekių ženklu pažymėtas prekes ir nurodyti pašalinti šias prekes iš rinkos arba jas sunaikinti,
- priimdami sprendimą dėl laikinųjų apsaugos priemonių taikymo byloje dėl Sąjungos prekių ženklu pažymėtų prekių sulaikymo,

sprendimų tekste nurodo „daiktus, kurie nebuvo pateikti [EEE] rinkai paties prekių ženklo savininko ar jo sutikimu“, ir dėl to nustatyti, su kuriais Europos Sąjungos prekių ženklu pažymėtais daiktais yra susiję sprendimuose nustatyti nurodymai ir draudimai (t. y. nustatyti, kurie daiktai nebuvo pateikti [EEE] rinkai paties prekių ženklo savininko ar jo sutikimu), turi (remiantis bendrąja sprendimo formuluote) vykdymo institucija, kuri, tai nustatydamas, remiasi prekių ženklo savininko pareiškimais arba jo pateiktomis priemonėmis (be kita ko, informatikos priemonėmis ir duomenų bazėmis), o galimybė ginčyti šias vykdymo institucijos išvadas būtų iš esmės nagrinėjančiame teisme nesuteikiama arba ją riboja atsakovui laikinųjų apsaugos priemonių taikymo procedūroje ir priverstinio vykdymo procedūroje suteikiamų teisių gynimo priemonių pobūdis?“

Dėl prejudicinio klausimo

- 31 Remiantis Teisingumo Teismo suformuota jurisprudencija, vykstant SESV 267 straipsnyje įtvirtintai nacionalinių teismų ir Teisingumo Teismo bendradarbiavimo procedūrai, pastarasis nacionaliniam teismui turi pateikti naudingą atsakymą, kuris leistų išnagrinėti jam pateiktą bylą. Tokiu atveju Teisingumo Teismui gali tekti performuluoti jam pateiktus klausimus. Be to, Teisingumo Teismui gali tekti atsižvelgti į Sąjungos teisės normas, kurių prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nebuvo nurodęs savo klausime (2022 m. rugsėjo 8 d. Sprendimo *RTL Television*, C-716/20, EU:C:2022:643, 55 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).
- 32 Kalbant apie valstybių narių pareigą užtikrinti veiksmingą teisminę gynybą Sąjungos teisės reglamentuojamoje srityje, kuri numatyta ESS 19 straipsnio 1 dalies antroje pastraipoje, iš suformuotos Teisingumo Teismo jurisprudencijos matyti, kad teise į veiksmingą teisinę gynybą galima remtis vien pagal Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos (toliau – Chartija) 47 straipsnį, o Sąjungos teisės nuostatos turinys neturi būti patikslintas kitomis Sąjungos teisės ar valstybių narių vidaus teisės nuostatomis, nes šios teisės pripažinimas konkrečiu atveju, kaip matyti iš Chartijos 47 straipsnio pirmos pastraipos, reiškia, kad asmuo, kuris ja remiasi, remiasi ir Sąjungos teisės užtikrinamomis teisėmis ar laisvėmis (šiuo klausimu žr. 2020 m. spalio 6 d. Sprendimo *Liuksemburgo valstybė (Teisė apskusti prašymą pateikti informaciją mokesčių srityje)*, C-245/19 ir C-246/19, EU:C:2020:795, 54 ir 55 punktus ir juose nurodytą jurisprudenciją).

- 33 Be to, reikia priminti, kad, pirma, pagal Direktyvos 2004/48 1 straipsnį ši direktyva apima visas priemones, procedūras ir gynybos būdus, būtinus intelektinės nuosavybės teisių laikymuisi užtikrinti, ir, antra, pagal šios direktyvos 2 straipsnio 1 dalį šios priemonės, procedūros ir gynybos būdai taikomi dėl bet kokio šių teisių pažeidimo, numatyto Sąjungos ir (arba) atitinkamos valstybės narės nacionalinės teisės aktuose.
- 34 Pagal Reglamento 2017/1001 129 straipsnio 3 dalį Europos Sąjungos prekių ženklų teismas taiko tokias procesines teisės normas, kurios šio teismo buvimo vietos valstybėje narėje taikomos tokio pat pobūdžio byloms dėl nacionalinio prekių ženklo. Darytina išvada, kad procesinės garantijos, kurias atsakovas turi pareikšdamas ieškinį dėl teisių pažeidimo teismo sprendimo vykdymo stadijoje, taip pat turi būti vertinamos atsižvelgiant į Direktyvą 2004/48.
- 35 Šiomis aplinkybėmis reikia konstatuoti, kad vieninteliu klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą patekęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar Reglamento 2017/1001 15 straipsnio 1 dalis, siejama su SESV 36 straipsnio antru sakiniu, Chartijos 47 straipsniu ir Direktyva 2004/48, turi būti aiškinama taip, kad pagal ją draudžiama teismo praktika, pagal kurią sprendimo, kuriuo patenkinamas ieškinys dėl teisių į Europos Sąjungos prekių ženklą pažeidimo, rezoliucinė dalis yra suformuluota taip, kad dėl savo bendro pobūdžio paliekama už šio sprendimo vykdymą kompetentingai institucijai galimybė nustatyti, kurioms prekėms taikomas šis sprendimas.
- 36 Šis klausimas turi būti suprantamas kaip apimantis tris aspektus. Pirmasis aspektas susijęs su ES prekių ženklu suteikiamų teisių pasibaigimu ir reikalavimais, kylančiais dėl laisvo prekių judėjimo apsaugos. Antrasis aspektas susijęs su reikalavimais, kuriuos pagal Direktyvą 2004/48 turi atitikti visos priemonės, procedūros ir gynybos būdai, būtini intelektinės nuosavybės teisių laikymuisi užtikrinti. Trečiasis aspektas susijęs su valstybių narių pareiga, pirma, nustatyti teisių gynimo priemones, būtinas veiksmingai teisminei gynybai Sąjungos teisės reglamentuojamoje srityje, ir, antra, užtikrinti teisingo bylos nagrinėjimo sąlygas pagal Chartijos 47 straipsnį.
- 37 Dėl pirmojo aspekto primintina, kad pagal Reglamento 2017/1001 9 straipsnį Europos Sąjungos prekių ženklo savininkui suteikiamos išimtinės teisės, leidžiančios jam uždrausti trečiosioms šalims, neturinčioms jo sutikimo, be kita ko, importuoti jo prekių ženklu pažymėtas prekes, siūlyti ir pateikti jas rinkai arba šiais tikslais jas sandėliuoti (šiuo klausimu žr. 2015 m. liepos 16 d. Sprendimo *TOP Logistics ir kt.*, C-379/14, EU:C:2015:497, 32 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).
- 38 Šio reglamento 15 straipsnio 1 dalyje įtvirtinta šios taisyklės išimtis, numatanti, kad prekių ženklo savininko teisės pasibaigia, kai jis pats prekes pateikia EEE rinkai arba jos pateikiamos su jo sutikimu (pagal analogiją žr. 2011 m. liepos 14 d. Sprendimo *Viking Gas*, C-46/10, EU:C:2011:485, 26 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).
- 39 Ši formuluotė atitinka formuluotę, Teisingumo Teismas vartotą sprendimuose, kuriuose, aiškinant EB 30 ir 36 straipsnius (tapusius EB 28 ir 30 straipsniais, vėliau – SESV 34 ir 36 straipsniais), buvo pripažinta, kad Sąjungos teisėje egzistuoja prekių ženklo suteikiamų teisių pasibaigimo principas. Taigi minėtoje nuostatoje pakartota Teisingumo Teismo jurisprudencija, pagal kurią teisių į prekių ženklą, saugomą pagal valstybės narės teisės aktus, savininkas negali remtis šiais teisės aktais, siekdamas uždrausti prekės, kurią kitoje valstybėje narėje pats pateikė rinkai arba kuri rinkai buvo pateikta turint jo sutikimą, importo arba prekybos ja (pagal analogiją žr. 2017 m. gruodžio 20 d. Sprendimo *Schweppes*, C-291/16, EU:C:2017:990, 34 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

- 40 Šia jurisprudencija, susijusia su prekių ženklo suteikiamų teisių pasibaigimo principu ir grindžiama SESV 36 straipsniu, siekiama, kaip ir Reglamento 2017/1001 15 straipsniu, pagrindinius su teisių į prekių ženklo apsaugą susijusius interesus suderinti su interesais, susijusiais su laisvu prekių judėjimu vidaus rinkoje, todėl šios dvi nuostatos, kuriomis siekiama to paties rezultato, turi būti aiškinamos vienodai (pagal analogiją žr. 2017 m. gruodžio 20 d. Sprendimo *Schweppes*, C-291/16, EU:C:2017:990, 35 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).
- 41 Siekiant užtikrinti teisingą šių pagrindinių interesų pusiausvyrą, galimybė remtis Europos Sąjungos prekių ženklo suteikiamų teisių pasibaigimu, kaip šių teisių išimtimi, yra apibrėžta keliais aspektais.
- 42 Pirma, Reglamento 2017/1001 15 straipsnio 1 dalyje yra įtvirtintas prekių ženklo suteikiamų teisių į prekes, kurios rinkai buvo pateiktos savininko arba su jo sutikimu, pasibaigimo principas, atsižvelgiant ne į vietą, kurioje prekės buvo pateiktos rinkai, o tik į prekes, pateiktas EEE rinkai (šiuo klausimu žr. 1998 m. liepos 16 d. Sprendimo *Silhouette International Schmied*, C-355/96, EU:C:1998:374, 21, 26 ir 31 punktus).
- 43 Aiškiai nurodydamas, kad dėl prekių pateikimo rinkai už EEE ribų savininko teisė prieštarauti prekių importui, atliktam be jo sutikimo, nepasibaigia, Sąjungos teisės aktų leidėjas taip leido prekių ženklo savininkui kontroliuoti pirminį prekių ženklu pažymėtų prekių pateikimą EEE rinkai (pagal analogiją žr. 2001 m. lapkričio 20 d. Sprendimo *Zino Davidoff ir Levi Strauss*, C-414/99–C-416/99, EU:C:2001:617, 33 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).
- 44 Antra, negalima manyti, kad prekių ženklu pažymėtos prekės yra „pateiktos EEE rinkai“, jeigu prekių ženklo savininkas jas importavo į EEE, siekdamas parduoti, arba jei pasiūlė šias prekes parduoti vartotojams EEE savo arba giminingos bendrovės parduotuvėse, tačiau jų nepardavė (šiuo klausimu žr. 2004 m. lapkričio 30 d. Sprendimo *Peak Holding*, C-16/03, EU:C:2004:759, 44 punktą).
- 45 Trečia, Teisingumo Teismas nusprendė, kad, be to, prekių ženklo savininko sutikimas turi būti duodamas dėl kiekvieno prekės egzemplioriaus, dėl kurio suteikiamos teisės, kaip tvirtinama, pasibaigė. Todėl nepakanka to, kad prekių ženklo savininkas jau prekiauja EEE rinkoje prekėmis, tapačiomis arba panašiomis į tas, dėl kurių suteikiamos teisės, kaip tvirtinama, pasibaigė (šiuo klausimu žr. 1999 m. liepos 1 d. Sprendimo *Sebago ir Maison Dubois*, C-173/98, EU:C:1999:347, 21 ir 22 punktus).
- 46 Ketvirta, sutikimas, kuris prilygsta Reglamento Nr. 2017/1001 9 straipsnyje įtvirtintos savininko išimtinės teisės uždrausti visoms trečiosioms šalims importuoti jo prekių ženklu pažymėtas prekes atsisakymui, turi būti išreikštas taip, kad būtų aiškiai parodytas ketinimas atsisakyti šios teisės (šiuo klausimu žr. 2001 m. lapkričio 20 d. Sprendimo *Zino Davidoff ir Levi Strauss*, C-414/99–C-416/99, EU:C:2001:617, 41 ir 45 punktus).
- 47 Paprastai toks ketinimas akivaizdus iš aiškiai išreikšto sutikimo. Vis dėlto reikalavimai, kylantys iš laisvo prekių judėjimo apsaugos, paskatino Teisingumo Teismą manyti, kad tokią taisyklę galima pakeisti (šiuo klausimu žr. 2009 m. spalio 15 d. Sprendimo *Makro Zelfbedieningsgroothandel ir kt.*, C-324/08, EU:C:2009:633, 23 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).
- 48 Taigi negalima atmesti galimybės, kad kai kuriais atvejais, net jei nagrinėjamos prekės pirmą kartą buvo pateiktos EEE rinkai be aiškaus prekių ženklo savininko sutikimo, ketinimas atsisakyti šios teisės gali būti numanomas iš veiksnių ir aplinkybių, buvusių prieš pateikiant prekes rinkai, kartu

su jų pateikimu rinkai ar atsiradusių po tokio pateikimo, ir, nacionalinio teismo vertinimu, nedviprasmiškai įrodančių, kad minėtas savininkas atsisakė savo teisės (šiuo klausimu žr. 2001 m. lapkričio 20 d. Sprendimo *Zino Davidoff ir Levi Strauss*, C-414/99–C-416/99, EU:C:2001:617, 46 punktą ir 2009 m. spalio 15 d. Sprendimo *Makro Zelfbedieningsgroothandel ir kt.*, C-324/08, EU:C:2009:633, 25–27 punktus).

- 49 Atsižvelgiant į tai, numanomas sutikimas negali atsirasti vien iš prekių ženklo savininko tylėjimo. Be to, toks sutikimas negali būti kildinamas iš aplinkybės, kad prekių ženklo savininkas nepranešė apie savo protestą dėl prekybos EEE viduje ar kad ant prekių nenurodyta apie draudimą pateikti jas EEE rinkai, nes reikalavimais, taikomais numanomo sutikimo buvimo įrodymo klausimu, nedaroma jokio principinio skirtumo tarp to, ar pirmą kartą prekėmis buvo prekiaujama už EEE ribų, ar EEE teritorijoje (šiuo klausimu žr. 2001 m. lapkričio 20 d. Sprendimo *Zino Davidoff ir Levi Strauss*, C-414/99–C-416/99, EU:C:2001:617, 55 ir 56 punktus; taip pat 2009 m. spalio 15 d. Sprendimo *Makro Zelfbedieningsgroothandel ir kt.*, C-324/08, EU:C:2009:633, 28 punktą).
- 50 Galiausiai, penkta, iš esmės ūkio subjektas, kuris remiasi teisių pasibaigimu, turi įrodyti, kad pasibaigimo taikymo sąlygos yra įvykdytos. Tačiau ši taisyklė turi būti iš dalies pakeista, jeigu ji gali leisti savininkui suskaidyti nacionalines rinkas, taip skatinant išlaikyti kainų skirtumus tarp valstybių narių (šiuo klausimu žr. 2017 m. gruodžio 20 d. Sprendimo *Schweppes*, C-291/16, EU:C:2017:990, 52 ir 53 punktus ir jame nurodytą jurisprudenciją).
- 51 Tokios įrodinėjimo pareigos pakeitimo tvarkos reikia laikytis, be kita ko, išimtinės platinimo sistemos atveju (2003 m. balandžio 8 d. Sprendimo *Van Doren + Q*, C-244/00, EU:C:2003:204, 39 punktas).
- 52 Taigi iš Reglamento 2017/1001 15 straipsnio 1 dalies, siejamos su SESV 36 straipsniu ir šio sprendimo 38–40 punktuose nurodyta Teisingumo Teismo jurisprudencija, matyti, kad ūkio subjektas, kuriam Europos Sąjungos prekių ženklo savininkas pareiškė ieškinį dėl pažeidimo, siekdamas apsiginti turi teisę remtis ir įrodyti, kad šiuo prekių ženklu pažymėtos prekės, dėl kurių pareikštas ieškinys dėl pažeidimo, EEE rinkai buvo pateiktos šio savininko arba su jo sutikimu. Kaip matyti iš šio sprendimo pirmesniame punkte nurodytos jurisprudencijos, šiam ūkio subjektui taip pat turi būti sudaryta galimybė pasinaudoti įrodinėjimo pareigos pakeitimu jo naudai, kai įvykdytos šiuo klausimu Teisingumo Teismo jurisprudencijoje nustatytos sąlygos.
- 53 Vis dėlto iš šio sprendimo 44 ir 49 punktuose nurodytos Teisingumo Teismo jurisprudencijos neišplaukia, kad prekių ženklo savininkas privalo parengti savo prekių žymėjimo sistemą, leidžiančią dėl kiekvienos prekės nustatyti, ar ji buvo skirta EEE rinkai.
- 54 Iš tiesų, kaip savo išvados 76 punkte iš esmės pažymėjo generalinis advokatas, nesant Sąjungos teisės nuostatos, kurią aiškinant galėtų būti taip išspręstas šis klausimas atsižvelgiant, be kita ko, į jos formuluotę, kontekstą ir teisės aktų, kurių dalis ji yra, siekiamus tikslus, vien konstatavimas, jog nagrinėjant ieškinį dėl teisių pažeidimo atsakovui sunku rasti informacijos apie pirminį lygiagretaus platinimo tinklo tiekėją, negali būti teisinis pagrindas, pateisinantis tokį savininko įpareigojimą.
- 55 Be to, bet koks toks įpareigojimas nepagrįstai apribotų savininko galimybę paskutinę minutę pakeisti iš pradžių numatytą atitinkamos prekės paskirties rinką.

- 56 Dėl pateikto klausimo antrojo aspekto reikia pažymėti, kad procedūriniai klausimai, susiję su intelektinės nuosavybės teisių gynimu, įskaitant Reglamento 2017/1001 9 straipsnyje numatytą išimtinę teisę, iš principo reglamentuojami pagal nacionalinę teisę, suderintą su Direktyva 2004/48, kuri, kaip matyti visų pirma iš jos 1–3 straipsnių, susijusi su priemonėmis, procedūromis ir gynybos būdais, būtinomis intelektinės nuosavybės teisių laikymuisi užtikrinti. Todėl kiekviena nacionalinė procedūra, susijusi su ieškiniu dėl teisių į Europos Sąjungos prekių ženklą pažeidimo, turi atitikti šios direktyvos nuostatas.
- 57 Vis dėlto reikia konstatuoti, kad procesinis aspektas, kuris yra konkrečiai susijęs su prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo šioje byloje pateiktu klausimu, nėra reglamentuojamas pagal Direktyvą 2004/48, nes joje nėra jokios nuostatos dėl teismo sprendimų, susijusių su ieškiniu dėl teisių pažeidimo, rezoliucinės dalies formulavimo. Todėl šiam klausimui taikomas procesinės autonomijos principas, kuris yra pateikto klausimo trečiojo aspekto dalykas.
- 58 Dėl šio trečiojo aspekto atrodo, kad prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas įžvelgia priežastinį ryšį tarp sprendimo, skirto pagrindinei bylai užbaigti, rezoliucinės dalies formuluotės ir tariamų nepatogumų, su kuriais atsakovas galėtų susidurti to sprendimo vykdymo etape. Vis dėlto reikia konstatuoti, kad tokių nepatogumų kyla dėl šio vykdymo proceso, kuris yra vėlesnis už ieškinį dėl teisių pažeidimo.
- 59 Taigi svarbu išnagrinėti, ar tai, kad sprendimo vykdymo etape atsakovas pagal nacionalinę teisę turi ribotas teisių gynimo priemones ir procesines garantijas, prieštarauja Sąjungos teisėje nustatytiems veiksmingos teisminės gynybos reikalavimams, vadinasi, ir šios teisės vienodumui bei veiksmingumui.
- 60 Sąjungos teisėje teisės subjektams numatytų teisių veiksmingos teisminės gynybos principas yra bendrasis Sąjungos teisės principas, kylantis iš valstybėms narėms bendrų konstitucinių tradicijų; jis įtvirtintas 1950 m. lapkričio 4 d. Romoje pasirašytos Europos žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos 6 ir 13 straipsniuose, o dabar patvirtintas ir Chartijos 47 straipsnyje (šiuo klausimu žr. 2021 m. gruodžio 21 d. Sprendimo *Randstad Italia*, C-497/20, EU:C:2021:1037, 57 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).
- 61 Chartijos 47 straipsnyje įtvirtintos teisės į veiksmingą teisinę gynybą esmę, be kita ko, sudaro tokios teisės turėtojo galimybė kreiptis į teismą, kompetentingą užtikrinti Sąjungos teisėje numatytų teisių laikymąsi ir nagrinėti visus klausimus, susijusius su jo nagrinėjamai bylai išspręsti svarbiomis faktinėmis ir teisinėmis aplinkybėmis (2020 m. spalio 6 d. Sprendimo *Liuksemburgo valstybė (Teisė pateikti skundą dėl prašymo suteikti informaciją mokesčių srityje)*, C-245/19 ir C-246/19, EU:C:2020:795, 66 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).
- 62 Be to, procesinio lygiateisiškumo principas, kuris neatsiejamas nuo pačios teisingo bylos nagrinėjimo sąvokos ir kuriuo siekiama garantuoti pusiausvyrą tarp proceso šalių, užtikrinant, kad bet kuri proceso šalis galėtų įvertinti ir ginčyti bet kokią teismui pateiktą dokumentą, yra sudėtinė teisės subjektų teisių, kylančių iš Sąjungos teisės, veiksmingos teisminės gynybos principo, įtvirtinto Chartijos 47 straipsnyje, dalis. Šis principas visų pirma reiškia pareigą suteikti kiekvienai šaliai pagrįstą galimybę išdėstyti savo poziciją, įskaitant įrodymus, tokiomis aplinkybėmis, dėl kurių ji neatsidurtų akivaizdžiai nepalankesnėje padėtyje nei jos priešininkas (šiuo klausimu žr. 2014 m. liepos 17 d. Sprendimo *Sánchez Morcillo ir Abril García*, C-169/14, EU:C:2014:2099, 49 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją ir 2022 m. vasario 10 d. Sprendimo *Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld (Senaties terminas)*, C-219/20, EU:C:2022:89, 46 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

- 63 Be to, reikia priminti, kad teisės į gynybą paisymas yra pagrindinis Sąjungos teisės principas. Šis principas pažeidžiamas, kai teismas sprendimą grindžia faktinėmis aplinkybėmis ir dokumentais, su kuriais šalys ar viena iš jų negalėjo susipažinti ir pareikšti savo nuomonės (2014 m. lapkričio 12 d. Sprendimo *Guardian Industries ir Guardian Europe / Komisija*, C-580/12 P, EU:C:2014:2363, 30 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).
- 64 Suformuotoje jurisprudencijoje nurodyta, kad teisės į gynybą paisymas bet kokioje procedūroje, pradėtoje prieš asmenį ir galinčioje pasibaigti jo nenaudai priimtu aktu, turi būti užtikrintas net ir nesant specialių procedūrą reglamentuojančių teisės aktų (šiuo klausimu žr. 2007 m. rugsėjo 13 d. Sprendimo *Land Oberösterreich ir Austrija / Komisija*, C-439/05 P ir C-454/05 P, EU:C:2007:510, 36 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).
- 65 Atsižvelgiant į tai, nepažeidžiant tokių šią sritį reglamentuojančių Sąjungos teisės normų, kaip numatytos Direktyvoje 2004/48, pagal procesinės autonomijos principą kiekvienos valstybės narės vidaus teisės sistemoje turi būti nustatytos teisių gynimo priemonių procesinės taisyklės, tačiau su sąlyga, kad Sąjungos teisės reglamentuojamose situacijose šios taisyklės nėra mažiau palankios nei taisyklės, reglamentuojančios panašias situacijas, kurioms taikoma vidaus teisė (lygiavertiškumo principas), ir kad dėl jų netampa praktiškai neįmanoma ar pernelyg sudėtinga pasinaudoti Sąjungos teisės suteiktomis teisėmis (veiksmingumo principas) (2021 m. gruodžio 21 d. Sprendimo *Randstad Italia*, C-497/20, EU:C:2021:1037, 58 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).
- 66 Iš nutartyje pateikti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateiktos informacijos matyti, kad atitinkamos nacionalinės proceso teisės nuostatos nepažeidžia lygiavertiškumo principo.
- 67 Kiek tai susiję su veiksmingumo principu, svarbu priminti, kad pagal Sąjungos teisę valstybės narės neįpareigojamos nustatyti kitų teisių gynimo priemonių nei tos, kurios jau nustatytos pagal nacionalinę teisę, nebent iš nagrinėjamos nacionalinės teisinės sistemos organizavimo vis dėlto matyti, kad nėra jokių teisminės gynybos priemonių, leidžiančių, nors ir netiesiogiai, užtikrinti iš Sąjungos teisės kylančių teisės subjektų teisių apsaugą, arba jei vienintelis būdas kreiptis į teismą būtų priverstinis tų teisės subjektų padarytas šios teisės pažeidimas (2021 m. gruodžio 21 d. Sprendimo *Randstad Italia*, C-497/20, EU:C:2021:1037, 62 punktas).
- 68 Be to, dėl veiksmingumo principo reikia pabrėžti, kad pagal Teisingumo Teismo jurisprudenciją kiekvieną atvejį, kai kyla klausimas, ar dėl nacionalinės procesinės teisės nuostatos Sąjungos teisės taikymas tampa neįmanomas arba pernelyg sudėtingas, reikia nagrinėti atsižvelgiant į šios nuostatos svarbą visame procese, į proceso eigą ir jo ypatumus įvairiose nacionalinėse institucijose. Šiomis aplinkybėmis prireikus reikia atsižvelgti į valstybės narės teismų sistemą pagrindžiančius principus, pavyzdžiui, teisės į gynybą apsaugą, teisinio saugumo ir tinkamos proceso eigos principus (2022 m. kovo 10 d. Sprendimo *Grossmania*, C-177/20, EU:C:2022:175, 51 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija; 2022 m. gegužės 17 d. Sprendimo *SPV Project 1503 ir kt.*, C-693/19 ir C-831/19, EU:C:2022:395, 60 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).
- 69 Ūkio subjektas, turintis prekių, kurias pažymėtas Europos Sąjungos prekių ženklų pateikė EEE rinkai savininkas arba jos buvo pateiktos su jo sutikimu, naudojasi laisvo prekių judėjimo teisėmis, užtikrintomis pagal SESV 34 ir 36 straipsnius ir Reglamento 2017/1001 15 straipsnio 1 dalį, kurias turi saugoti nacionaliniai teismai (šiuo klausimu žr. 1968 m. gruodžio 19 d. Sprendimą *Salgoil*, 13/68, EU:C:1968:54, p. 676 ir 2015 m. birželio 11 d. Sprendimo *Berlington Hungary ir kt.*, C-98/14, EU:C:2015:386, 105 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

- 70 Vis dėlto atsižvelgiant į šio sprendimo 65 punkte nurodytoje jurisprudencijoje pripažintą procesinės autonomijos principą, nepažeidžiant Direktyvos 2004/48 nuostatų, pagal Sąjungos teisę nedraudžiama teismų praktika, pagal kurią sprendimo, kuriuo patenkinamas ieškinys dėl teisių į Europos Sąjungos prekių ženklą pažeidimo, rezoliucinė dalis suformuluota bendrai, su sąlyga, kad atsakovas turi veiksmingą teisminę teisių, kurias jis teigia turintis pagal SESV 34 ir 36 straipsnius ir Reglamento 2017/1001 15 straipsnio 1 dalį, apsaugą.
- 71 Taigi, jei nacionalinis teismas savo sprendimų, suteikiančių teisę pareikšti ieškinį dėl teisių į Europos Sąjungos prekių ženklą pažeidimo, rezoliucinėje dalyje privalo nurodyti prekes, kurios anksčiau nebuvo pateiktos EEE rinkai savininko arba su jo sutikimu, atsakovui vykdymo etape turėtų būti naudingos visos teisingo bylos nagrinėjimo garantijos, kad būtų galima veiksmingai užginčyti prekių ženklo savininko išimtinių teisių pažeidimą arba grėsmę, kad jos bus pažeistos, ir prieštarauti dėl prekių, kurių savininko išimtinės teisės buvo pasibaigusios ir kurios dėl to gali laisvai cirkuliuoti EEE, egzempliorių.
- 72 Kalbant apie prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nurodytą aplinkybę, kad, nesant galimybės susipažinti su *Harman* duomenų bazėmis, AB objektyviai negali įrodyti, kad jos įsigytos prekės buvo pateiktos EEE rinkai pačios *Harman* arba gavus jos sutikimą, galėtų prireikti, kaip savo išvados 90 punkte pažymėjo generalinis advokatas, net tuo atveju, kai išimtinio platinimo faktas nenustatytas, vykdymo institucijai arba, atsižvelgiant į konkretų atvejį, teismui, kompetentingam spręsti skundus dėl šios institucijos veiksmų, pakeisti įrodinėjimo pareigos tvarką tiek, kiek jie, atsižvelgdami į konkrečias atitinkamų prekių pardavimo aplinkybes, nustato, kad šio sprendimo 50 punkte minėta įrodinėjimo pareigos taisyklė leidžia prekių ženklo savininkui padalyti nacionalines rinkas ir taip sudaryti palankias sąlygas išlaikyti kainų skirtumus tarp valstybių narių.
- 73 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, į pateiktą klausimą reikia atsakyti: Reglamento 2017/1001 15 straipsnio 1 dalis, siejama su SESV 36 straipsnio antru sakiniu, Chartijos 47 straipsniu ir Direktyva 2004/48, turi būti aiškinama taip, kad pagal ją nedraudžiama teismo praktika, pagal kurią sprendimo, kuriuo patenkinamas ieškinys dėl teisių į Europos Sąjungos prekių ženklą pažeidimo, rezoliucinė dalis yra suformuluota taip, kad dėl jos bendro pobūdžio paliekama už šio sprendimo vykdymą kompetentingai institucijai galimybė nustatyti, kurioms prekėms taikomas šis sprendimas, su sąlyga, kad vykdymo procese atsakovui leidžiama ginčyti prekių, su kuriomis susijęs šis procesas, nustatymą ir kad teismas, laikydamasis Direktyvos 2004/48 nuostatų, gali išnagrinėti ir nuspręsti, kurios prekės iš tikrųjų buvo pateiktos EEE rinkai prekių ženklo savininko arba su jo sutikimu.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 74 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (penktoji kolegija) nusprendžia:

2017 m. birželio 14 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) 2017/1001 dėl Europos Sąjungos prekių ženklo 15 straipsnio 1 dalis, siejama su SESV 36 straipsnio antru sakiniu, Europos pagrindinių žmogaus teisių chartijos 47 straipsniu ir 2004 m. balandžio

29 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2004/48/EB dėl intelektinės nuosavybės teisių gynimo,

turi būti aiškinama taip:

pagal ją nedraudžiama teismo praktika, pagal kurią sprendimo, kuriuo patenkinamas ieškinys dėl teisių į Europos Sąjungos prekių ženklą pažeidimo, rezoliucinė dalis yra suformuluota taip, kad dėl jos bendro pobūdžio paliekama už šio sprendimo vykdymą kompetentingai institucijai galimybė nustatyti, kurioms prekėms taikomas šis sprendimas, su sąlyga, kad vykdymo procese atsakovui leidžiama ginčyti prekių, su kuriomis susijęs šis procesas, nustatymą ir kad teismas, laikydamasis Direktyvos 2004/48 nuostatų, gali išnagrinėti ir nuspręsti, kurios prekės iš tikrųjų buvo pateiktos EEE rinkai prekių ženklo savininko arba su jo sutikimu.

Parašai.